

Milý pane Havle, setkáváme se v prosinci, ale náš rozhovor bude směřovat k novému roku, kdy v lednu oslavíte své sedmdesátiny, a zároveň vstoupíte do své již 44. divadelní sezóny v Divadle pod Palmovkou. Vedle pana Skopečka a paní Macháčkové jste v našem divadle největším pamětníkem – na které období, či na které osobnosti, které jste tu potkal, nejraději vzpomínáte?

Ono to u divadla bývá tak, že se povedou tři, čtyři představení, které jsou úspěšné a na ně se pak nabalují další. Já tedy vzpomínám spíše na takové období, kdy tady režíroval Jan Grossmann, Pavel Háša, Jan Novák. Nebo na období na přelomu století, tedy už za ředitele Kracika, kdy stály fronty na lístky od divadla až k pizzerii. Já jsem dokonce slyšel jednoho pána u pokladny, jak říká „dva lístky na cokoliv kdykoliv“. A když bych měl jmenovat představení, které mně utkvěly v paměti, pak by to byli *Tři mušketýři po třiceti letech* a *Dvanáct rozhněvaných mužů*, které se hrály ve foyeru. Ale ještě zpět k těm režisérským osobnostem, s nimiž jsem se setkal. Já jsem v Libni strávil celý svůj herecký život, což se dneska moc nenosí a herci běhají z divadla do divadla. Ale já tady potkal takové režiséry jako byli Václav Lohnický, Jan Strejček, Karel Pokorný, Otomar Krejča, Pavel Háša, Ota Ševčík, Jan Grossman, Miloš Horanský, Evžen Sokolovský, Jaromír Pleskot, Ivo Krobot, dnes pak Petr Kracik, Lucie Bělohradská, Petr Svojtka... A abych tu svoji plejádu režisérů měl úplnou – pak na vojně jsem hostoval v Činoherním klubu a tam jsem se setkal s Janem kačerem a Evaldem Schormem.

V lednu začínáme zkoušet hru Pavla Kouhouta *August August, august* a vy jste na DAMU hrál ve slavné Kouhoutově hře *Dvanáct*, kterou autor napsal přímo na tělo váš ročník. Můžete zavzpomínat?

Tenkrát na divadelní fakultě se k našemu ročníku shodou různých okolností připojil Pavel Kouhout a prožil s námi v podstatě celé čtyři roky studia. Chodil na všechny ročníkové zkoušky, viděl naše premiéry, vozil nás autem z večírků. A připojil se k nám i ve druhém ročníku, kdy jsme jeli na povinný vodácký kurz do Poněšic. Přijel, dovezl nám kýbl buřtů, a jak jsme tak seděli v poněšické hospodě, řekli jsme mu – když jsi takový, autor tak pro nás napiš hru. A on to tehdy v těch Poněšicích u hospodského Korbela slíbil, a pak už neminulo jediné setkání, abychom se ho nezeptali – hele, už píšeš? Takže už mu nic jiného nezbývalo – a on opravdu napsal hru *Dvanáct*, kde měl každý z nás roli. Režisérem byl Luboš Pistorius a představení mělo obrovský ohlas, byla to kulturní událost měsíce a myslím, že všichni na to dodnes strašně rádi vzpomínáme. Hru pak ještě natočila režisérka Eva Sadková, ale to už zdaleka nebylo ono. Co ale stojí za vidění je dokument *Dvanáct po 40-ti letech*, který s námi natočil režisér Viktor Polesný.

Hrál jste v řadě filmů a televizních seriálů. Na jakou spolupráci vzpomínáte nejraději?

Já jsem zase v tolika filmech nehrál – teď naposledy to bylo v seriálech *Pojišťovna štěstí* a *Ulice*. Ale na který film rád vzpomínám, to je *Okurkový hrdina* režiséra byl Čestmíra Mlíkovského. On si to tenkrát na Barrandově prosadil, ale protože mu nedali dost peněz, tak jsme točili měsíc v Jindřichově Hradci a všichni herci i štáb bydleli v Kamenici nad Lipou. V jedné místnosti nás spalo čtrnáct na pokoji, ale byli jsme ohromná parta, po natáčení na nás vždycky čekal místní hospodský – no prima to bylo. Ale mám jednu hezkou filmovou historku: ve filmu Karla Steklého *Tam, kde hnízdí čápi*, který pojednával o kolektivizaci vesnice, jsem hrál poručíka VB Holého. Karel Steklý, národní umělec, byl během natáčení značně nevrlý a nerudný, a na mně si opravdu zasedl. Byl nepříjemný, až jsem z toho měl mindrák, a tak jsem za ním zašel zeptat se, proč na mne tak křičí. A on se na mě takhle podíval, ukázal na mě, jak jsem tam stál v tom kostýmu, a vyštěkl „Hrajete esembáka“.

Jak se to přihodilo, že jste se stal akcionářem „Bohemky“? A vůbec, jaký je Váš vztah ke sportu?

Tedy já bych se akcionářem nenazval. Ale je to tak, že já jsem vršovák, křtěnej Botičem a táta mně poprvé v pěti letech vzal na Bohemku. Tam tehdy nebyla žádná tráva, dřevěné tribuny – no zkrátka všechno vypadalo jinak. A já hrál za žáky, pak za dorost a dotáhl jsem to na dvanáctého, třináctého hráče – takže jsem byl ten první střídající. Brzy jsem poznal, že ze mě žádný Panenka nebo Nedvěd nebude, natolik jsem byl soudnej a navíc v blízkosti Bohemky, v Husově sboru ve Vršovicích bylo

Jiráskovo divadlo, kde hrál ochotnický soubor Bozděch a tam mě to začalo táhnout víc. Ale Bohemce jsem zůstal věrný, mám tam spoustu kamarádů, viděl jsem všechny zápasy, zažil jsem sestupy do druhé ligy i postupy do první, zažil jsem ten slavný titul i to, když se Panenka loučil a odcházel. A pochopitelně se mně strašně dotklo, když to v roce 2004 / 2005 vypadalo, že Bohemka zmizí z fotbalové mapy Česka. Když bylo založeno Družstvo fanoušků Bohemians, a byla uspořádána sbírka na záchranu klubu, pochopitelně jsem svou malou finanční částkou také přispěl. Dostal jsem legitimaci a stal jsem se členem klubu. A ještě teď všichni bojujeme, aby se zachoval nejen klub, ale hlavně stadion, tedy onen pověstný Ďolíček. Jak jsem se dočetl, tak to teď vypadá nadějně.... „

Kateřina Macháčková prozradila, že sbíráte „přebrepty“ kolegů - můžete se s námi o ty nejlepší podělit? Humorné příběhy ze zákulisí – to diváky vždycky zajímá.

Touhle otázkou jste mě opravdu dala – ale já jsem si je tady pro vás všechny vypsál, ale je jich opravdu hodně, takže vyberu ty, které se mně zdají být nejlepší.

Milý pane Havle, děkuji Vám za rozhovor a dovoluji mi nakonec moc a moc Vám pogratulovat k sedmdesátinám, které by Vám – opravdu upřímně – nikdo nehádal. Přejeme hodně zdraví a stálou energii do života soukromého i divadelního!